

PODER DIR L'AMOR EN TEMPS DE PANDÈMIA

Octubre 2020

Costa d'acceptar que aquest temps també forma part de la nostra vida. Cal pacificar-se i pacificar, és cert, però sentim com si excavéssim un pou en un terra infinit que no en sabem el fons. La veritat es busca en aquest temps també. I, de sobte, un es desperta a la nit, enmig de l'angoixa i comença a resar parenostres per tot i per tothom.

Quietud.

Jesús hi és, Jesús hi continua essent. En el silenci de la nit arriben les seves imatges. Déu ve.

Fan classe per internet, per zoom, no saben escriure ni llegir, però tenen als ulls unes ganes d'aprendre! Tres dies a la setmana, entremig vídeos, deures, un petit món de comunicació entre nosaltres.

Meravellós.

Una flor enmig d'aquest temps punxegut. I una necessitat sempre d'expressar el que senten, com si no hi hagués temps per donar paraules a l'estimació, com si la urgència s'hagués instal·lat per dintre, l'impuls de dir una vegada i una altra, que estimen el que es fa, que s'ho estimen, que se senten afortunades de tenir-ho, que no se senten soles, que tenen una companyia, que senten amor, i molt, molt d'agraïment.

Com l'aigua tan bella quan baixa de les muntanyes, records dels estius que aquest any no hem pogut veure, així són. Des de la més jove a la més gran.

Els sentiments sorgint de la pell. Una set potser de ser estimades i una set de poder dir que estimen.

En un temps difícil potser cal dir el que sentim més que mai, potser davant de la por, de l'angúnia per un dia a dia incert, cal plantar la bandera de l'amor ben fort a terra, i l'amor es torna una vivència íntima, és cert, però també una vivència a flor de pell, i tot el que no es pot dir d'altra manera, ara sorgeix amb la paraula, la paraula s'ha fet propietària de tot, on no hi ha el gest, la besada, l'agafar una mà, allà hi ha la paraula.

I potser per això ara es fa també tan urgent aprendre les paraules, resseguir les lletres, aprendre a llegir-les, escriure-les i enviar fotos interminables amb els seus escrits.

La paraula ho és tot, ocupa un lloc que potser en el passat no havia ocupat. La paraula és l'amor i ara necessitem potser tots proclamar aquest amor, no callar-lo, fer-lo arribar als qui estimem, abans no fos massa tard.

Per això les classes, vistes en la seva majoria per mòbils, esdevenen el lloc de la trobada, i les pantalles del whatsapp esdevenen el lloc de la ratificació. Tot, tot, parla d'amor. Ens estimem, vet-ho aquí, cal dir-ho.

Aquestes dones, vingudes de diferents països, de diferents cultures i diferents religions, totes tan diferents, són un festeig per a l'ànima. Un punt dolç on agafar-se quan

tot tambaleja. Amb aquest regust de la justícia de fons, aquest sentiment que sempre has buscat, de tornar als qui els va ser manllevat tot, el que els corresponia, la justícia, la capacitat de dir, de parlar, de ser, la força de poder dir l'amor, hi pot haver capacitat i poder més alt?

La dignitat de la persona a qui li han arrabassat tot i ara, enmig d'una pandèmia mundial, senyoreja en l'amor. Beneïda vida que té aquests imprevistos enmig d'un dolor tan gran!

M Lluïsa Geronès Estrada

Associació Àkan

